

Škola v Žehuni

Škola v Žehuni na sklonku 19. století

Nejstarší historie školy

Počátky školy v Žehuni nelze přesně určit. Jeden z nejstarších zápisů o existenci farní školy v Žehuni z roku 1620 je uschován v archivu v Kolíně. Podle něho Baltazar Škoda ze Tří Dvorů požaduje u městské rady v Kolíně napomenutí žehuňského kantora a vrácení jednoho korce žita, který mu dal za učení svého syna, protože ten pobyl u žehuňského kantora pouze dva týdny.

Další písemný doklad pochází z roku 1721, kdy při znovuzřízení fary byla obnovena i škola a přiškoleny k ní obce Choťovice, Dobšice a dvůr Stará Bář. Vyučovalo se v malém domku asi čtyřicet dětí, ačkoliv v obvodu jich bylo hodně přes dvě stě.

V roce 1810 byla postavena školní budova nákladem chlumeckého patrona hraběte Kinského na obecním pozemku před kostelem, a to jedna učebna z kamene a ostatní části budovy ze dřeva. V letech 1839-40 byly u školy nově postaveny hospodářské budovy - stodola a chlév.

V roce 1861 se v Žehuni sešla krajská, okresní, vikariátní, patronátní a obecní komise, která rozhodla, že se má škola rozšířit o jednu školní světnici (třidu) a o obydlí učitele a podučitele. Stalo se tak v letech 1862-63, kdy byla škola zvýšena o jedno patro a roku 1876 rozšířena na trojtřídní s 325 dětmi. V roce 1877 koupila obec na byt učitele starý domek pana Vondrušky v sousedství školy, ten se zboural a třetí třída se upravila z bývalého bytu učitele.

Roku 1884 už měla škola čtyři třídy a roku 1886 se pátá třída umístila v domku pana Kytzlera čp. 24. Výnosem zemské školní rady v Praze z 23. února 1894 byla zřízena nová škola v Choťovicích a tím počet žáků v žehuňské škole klesl na 253.

Počátkem dvacátého století však školní budova dosluhovala. 13. ledna 1908 se konalo komisionální šetření o stavu budovy a okamžitě byla uzavřena třetí třída. 6. března 1908 se znovu sešla

komise, která shledala budovu tak sešlou, že bylo rozhodnuto stavět školu novou. 30. dubna 1908 navrhla komise čtyři místa budoucí školy: stavební parcelu pana Františka Kvasničky, pana Josefa Bělíka, pana Jana Šťastného a parcelu staré školy. Místní školní rada 13. května 1908 rozhodla, že se nová budova bude stavět na místě staré školy. Od pana Menšíka byla za 2 000 korun přikoupena část dvora a zahrady. Než se stavba započala stavět, snažili se dobšíci občané zřídit si školu vlastní. Žádost jim ministerstvo třikrát zamítlo, a tím se započetí stavby zdrželo.

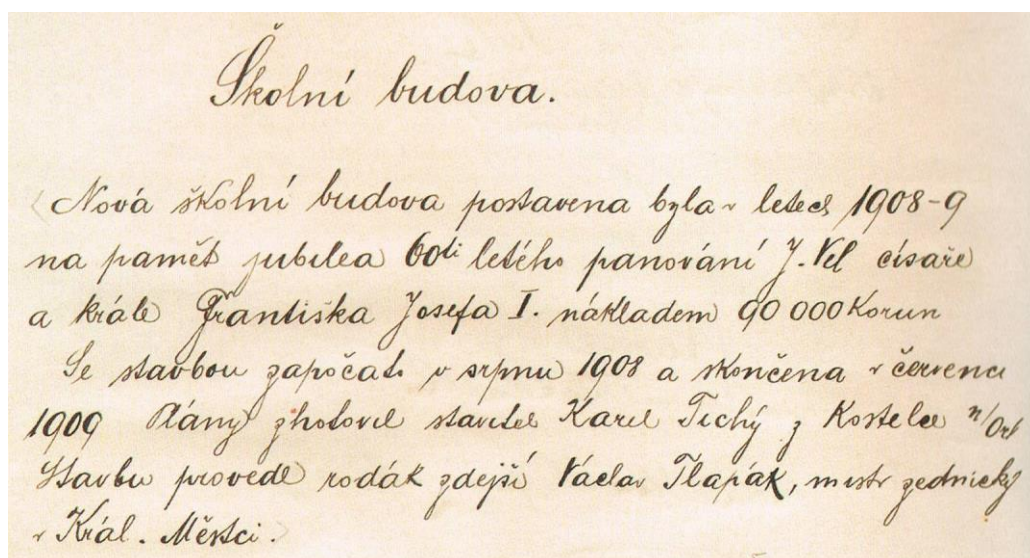
Plány a rozpočty zhotovil stavitel Karel Tichý z Kostelce nad Orlicí. Rozpočet činil 79 000 korun. Řízení stavby bylo zadáno žehuňskému rodáku panu Václavu Tlapákovi, zednickému mistru z Městce Králové. Školní rok byl v důsledku připravované stavby ukončen předčasně 27. června. Jinak končival v té době až 15. července.

28. srpna se začala stará budova bourat, hned se kopaly základy a 31. srpna 1908 počala výstavba. Do zimy byla škola postavena a přikryta. Na stavbu se použily cihly pana J. Žerta z Kolína. Při bourání a kopání základů se v hloubce si jeden až dva metry vyskytovalo velké množství zachovalých lidských koster, pravidelně v zemi uložených - doklad, že v těch místech býval v minulosti hřbitov.

Stavba si vyžádala též lidskou oběť. Tesař Václav Bubák ze Žehuně spadl při kladení trámů na půdě až na klenbu sklepení a zůstal s rozbitou hlavou na místě mrtev.

Místnosti pro jednotlivé učebny v době výstavby byly pronajaty v soukromých domech: I. třída v čp. 47 pana Františka Tlapáka za 140 korun ročně, II.a a II.b třída v čp. 18 pana Josefa Bělíka za 240 korun, III. třída v čp. 3 na sádkách za 140 korun a IV. třída v čp. 30 pana Šťastného za 140 korun. Místnosti dala místní školní rada svým nákladem upravit a zavázala se, že je nechá po upotřebení uvést do původního stavu.

Stavba nové školní budovy byla dokončena v červenci 1909. Kolaudace se konala 11. září 1909. 19. září provedl pan Dr. František Šulc, čestný kanovník a profesor teologie z Hradce Králové, svěcení školy. Slavnosti se účastnilo mnoho místních i cizích lidí. Školní rok 1909-10 začal bohoslužbou, jak bylo v té době zvykem.

**Úryvek z Pamětní knihy obecné školy Žehuně (1909-1939)
napsaný řídícím učitelem Františkem Šormem**

Do školy nastoupilo 322 dětí, ze Žehuně 179, z Dobšic 88, z Báně 55. Třídním učitelem v I. třídě byl řídící učitel František Šorm, ve II.a třídě Blažena Kochtová, ve II. b třídě Václav Tlapák, ve III. třídě František Římal, ve IV. třídě Bohuslav Blažek.

Náklad na stavbu školy 89 890 korun hradily přiškolené obce. Obnos si vypůjčily u spořitelny v Městci Králové a zavázaly se splatit jej do čtyř let.

Žákyně žehuňské školy ve školním roce 1909-1910 - prvním školním roce v nové školní budově - uprostřed paní učitelka Blažena Kochtová – fotografováno 1. října 1909

Obecná škola v letech 1909 až 1953, od škol. roku 1948 -1949 nazývaná národní škola

Válečná léta 1914-18 však přinesla nemalé potíže se splácením dluhů za stavbu školy. Budova sama událostmi neutrpěla, jen střídání učitelů, kteří byli povoláváni k vojenské službě, působilo potíže.

Až do školního roku 1923-24 se počet žáků v šesti třídách pohyboval v rozmezí 324-218. Pokles stavu žactva na škole v Žehuni trval i nadále, takže ve školním roce 1928-29 bylo v pěti třídách jen 140 žáků, 2 děti navštěvovaly střední školu a 22 žáků dojíždělo do měšťanské školy.

V letech 1924-25 až 1938-39 se počet žáků pohyboval v rozmezí 193-140. Ve školním roce 1936-37 se ve čtyřech třídách učilo 140 dětí a 40 žáků dojíždělo do měšťanských škol do Chlumce nad Cidlinou, Poděbrad, Velkého Oseka, Žiželic a Městce Králové. V roce 1938-39 zůstalo v obecné škole v Žehuni v pěti třídách 149 žáků, měšťanskou školu ve Velkém Oseku navštěvovalo 34 dětí a jeden chlapec studoval na reálném gymnáziu.

Válečná léta 1940-45 přinášela s sebou mnoho neblahých změn: nucené zimní prázdniny pro nedostatek uhlí, kdy si děti docházely pouze jednou týdně pro úkoly, povinné vyučování němčině od třetí třídy, vyřazování závadných knih, obrazů a map, opětné zavedení břídlíkových tabulek do první a druhé třídy, sběry odpadových hmot, léčivých bylin, pecek, kaštanů, šípků, textilu a obuvi, povinné zkoušky učitelů z němčiny, ideově zaměřené oslavy, změny školního a vyučovacího řádu a pracovní nasazování starších žáků na polní práce.

Ve školním roce 1940-41 se zavedlo dvakrát týdně vyvařování polévek. Část potravin dali rodiče, část poskytla Okresní péče o mládež z Městce Králové. Bohatší děli platily za porci polévky 50 haléřů.

Ve školním roce 1944-45 budova velmi utrpěla uvolněním místností pro německé uprchlíky. Děti si docházely pro úkoly do hostince u Kvasničků. Nemenší škody způsobili na interiéru školy v květnu 1945 též vojáci Rudé armády, kteří byli v budově ubytováni.

1. prosince 1947 se otevírala v Žehuni mateřská škola, která se provizorně umístila v prostoru bývalé dětské poradny v budově někdejšího chudobince. Ve školním roce 1948-49 klesl počet tříd obecné školy na dvě třídy se 79 žáky. Na úbytku žáků se podílel také odliv obyvatel do pohraničí.

Ve školním roce 1948-49 byl přijat zákon o jednotné škole, začalo se vyučovat podle nového školského zákona s novou náplní osnov. Podle nového pojetí se obecná škola přejmenovala na národní a měšťanská škola na střední školu. Dnem 1. dubna byly zrušeny okresní školní výbory a vytvořeny školské referáty při ONV. Žáci byli přesvědčováni, aby se ve volných dnech účastnili sběru mandelinky bramborové. Pro žáky se začaly opět vyvářet ve škole polévky, v příštím roce pro učitele i obědy.

Od školního roku 1949-50 byla učitelům předepsána podle nového platového zákona dovolená jako ostatním zaměstnancům v rozmezí 14 až 28 dní a plánování práce na pololetí, měsíce, týdny a jednotlivé hodiny. Žáci prováděli pravidelné sběry odpadků a léčivých bylin, škola navázala družbu se sovětskými vojáky z Milovic, žáci vystupovali na veřejných a stranických schůzích s kulturními programy, učitelé uzavírali závazky na pomoc vznikajícímu jednotnému zemědělskému družstvu, prohloubilo se spojení školy se životem, učitelé se politicky školili. Škola se politizovala.

27. května 1953 byla obec Hradčany přeřazena z obvodu Opočnice do obvodu Žehuně. Tím přibýlo do národní školy v Žehuni 25 dětí.

Měšťanská škola, později nazývaná střední škola, osmiletá střední škola, základní devítiletá škola, základní škola I. a II. stupně

9. října 1945 byla otevřena měšťanská škola pro Žehuň, Dobšice, Hradčany, Polní Chrčice a Choťovice. Pravidelné vyučování započalo 11. října. Měšťanská škola měla včetně jednoročního učebního kurzu čtyři ročníky.

Podle nového školského zákona o jednotné škole z roku 1948-49 byly přijaty též nové osnovy. Jejich cílem bylo vybudovat socialistickou školu s vedoucí ideou dialektického materialismu. Učitelé, odchovaní idealistickou filozofií předmnichovské republiky, byli postaveni před nesnadný úkol. Účastnili se povinně mimořádných konferencí, vypracovávali referáty, pořádaly se oslavy říjnové revoluce, únorových událostí, vstup do pětiletky, výročí Dne vítězství, Rudé armády, výstavy socialistické literatury, atd. Vedl se boj proti propadání žáků, zřizovaly se doučovací skupiny a zájmové kroužky. Erudovaný výtvarník, ředitel František Barták, přetvářel školu po estetické stránce jako vzorovou v rámci celého kraje. Výsledkem bylo 10. října 1949 propůjčení titulu škola „Dukelských hrdinů“.

Od 1. ledna 1950 vstupuje v platnost nový školní a zkušební řád, od třetí třídy se zavádějí žakovské knížky, zakládá se pionýrská organizace, žáci 4. postupného ročníku, konají závěrečné zkoušky s pohovorem o volbě povolání s ohledem na plánování pracovních sil, zakládá se družina mládeže, uvádí se do provozu školní kuchyně.

1. září 1950 čítá jednotná střední škola 223 žáků a spravuje ji jeden ředitel. Škola pracně upevňuje různými akcemi svůj vztah k veřejnosti, zahajuje lidové kurzy ruštiny, učitelé spolupracují s místním Svazem československo-sovětského přátelství, škola i pracovníci si dávají socialistické závazky. Třídy se mění v pracovny, škola pořádá výstavy prací žáků a pomůcek, brigády pro obec, žáci II. stupně školy se účastní chmelové brigády, třídní učitelé vedou povinně přehledy o brigádnických hodinách žáků, o spoření, o sběrech, o procentu žáků v pionýrské organizaci, pomáhají organizačně žakovské organizaci i pionýrské organizaci, vedou zájmové kroužky (mičurinský, ruského jazyka, pěvecko-recitační, požárnický, přírodovědecký zdravotnický, sportovní a další). Učitelé připravují se žáky programy na veřejné schůze MNV, KSČ i JZD, škola pořádá dny otevřených dveří, organizuje dopisování žáků s dětmi ze Sovětského svazu, Soutěže tvořivosti mládeže a Soutěže technické tvořivosti mládeže, uzavírá se patronátní smlouva s Lázněmi Poděbrady a později s Jednotným zemědělským družstvem, učitelé vypracovávají přehledy dětí přihlášených na náboženství, vedené snahou omezit výuku náboženství a postupně ji odbourat, nacvičují spartakiádní cvičení, organizují schůzky Sdružení rodičů a přátel školy, pro učitele se zavádějí jednotlivé komise metodického sdružení, závěrečné zkoušky pro žáky 8. ročníku, navazuje se družba s východoslovenskou školou v Nižním Medzevu se vzájemnou návštěvou. Ve vyvlastněných obytných prostorách mlýna zřizuje škola dílny, učebnu a pionýrskou klubovnu.

Od školního roku 1960-61 nese škola se 187 žáky název Základní devítiletá škola Dukelských hrdinů v Žehuni. Ve školním roce 1961-62 je jedna třída pro nedostatek prostoru přemístěna do vyvlastněného mlýna; později se tam vyučují dvě třídy. Doznívá ještě družba s Medzevem, cvičí se ve vyvlastněné tělocvičně v čp.11, do tříd se zavádějí sluchátkové soupravy, učí se nepovinným předmětům, učitelé vedou pionýrské zájmové kroužky i oddíly, zavádějí se volné sudé soboty, později jsou volné všechny soboty.

Po zrušení školy v Choťovicích ve školním roce 1962-63 přecházejí tamní děti do Žehuně. V roce 1968 se zavádí do školy ústřední topení.

Důsledkem srpnových událostí roku 1968 je většina učitelů podrobena ostré kritice, učitelé jsou nuceni studovat dokumenty KSČ, politickým vodítkem pro práci škol se stane realizace rezoluce ÚV KSČ z května 1969, znovu se ve třídách zavádějí nástěnky s politickými aktualitami, provádějí se besedy s komunisty, učitelé si dávají závazky k politickým výročím, zavádí se politické školení, v jazykové pracovně se instaluje síň bojových tradic a koutek tradic revolučního a dělnického hnutí. Ve škole se opět zřizuje závodní organizace KSČ, která byla před srpnovými událostmi roku 1968 zrušena. Uvádí se v život také závodní výbor ROH, ke kterému spadala škola v předcházejících letech pod Libici.

Ve školním roce 1973-74 je škole přidělena mlýnská vila čp. 7, kde se zřizuje pionýrská klubovna, družina a školní klub. Ten se však v průběhu dalších let několikrát ruší a opět ustavuje.

Ve školním roce 1977-78 se zavádí v 1. třídě množinové pojetí matematiky, na které se učitelé nižšího stupně školy v předstihu několik let školili. Toto pojetí výuky matematiky vstupuje v průběhu času do vyšších ročníků, ale po čase zaniká. Už v tomto roce se stáváme se 133 žáky nejmenší plně organizovanou školou na okrese. V roce 1979 zahajuje provoz nová budova mateřské školy.

Koncem školního roku 1979-80 natáčí režisér Karel Kachyňa po dva dny film „Cukrová bouda“, v němž účinkují jako kompars žáci 1.-6. ročníku. Opravuje se turbína u mlýna, místo po zbourané stodole paní Novákové poskytuje prostor pro zřízení školní zahrady, kterou měla škola do té doby mimo budovu. Zřizuje se dětská organizace Svazarmu.

Ve školním roce 1980-81 připadá 5. třída pod II. stupeň. Toto rozdělení trvá až do školního roku 1995-96. Po zrušení školy v Sánech přecházejí po velkém, ale marném odporu sánských občanů všechny tamní děti od 1. září 1980 do Žehuně. Tím stoupá počet žáků na naší škole na 215, když předtím po odškolení Polních Chrčic měla žehuňská škola pouze 126 školáků.

V roce 1983-84 dospěje nové pojetí do 8. ročníku a tím zaniká základní devítiletá škola a nové označení je základní škola.

V dalších letech se nezapomíná na kurz plavání, branná cvičení a cvičení v přírodě, zakládá se klub Mladých diváků, množí se stížnosti na přetěžování žáků, učitelé si předávají zkušenosti v metodickém sdružení a v předmětových komisích, začíná se se slovním hodnocením žáků.

V roce 1988 nechává škola postavit na někdejší mlýnském dvoře, v bezprostřední blízkosti pionýrské klubovny, šest čtyřlůžkových chatiček, které jsou po předání nemovitosti čp. 2 a čp. 7 dědicům původního majitele přestěhovány v roce 1995 na zahradu mateřské školy čp. 80 a pronajímají se spolu s prostorami družiny na letní tábory a pro školy v přírodě. V současné době se využívají hlavně k víkendové rekreaci našich dětí.

Revoluční rok 1989 znamená velké změny nejen v celé společnosti, ale i ve školství. Pedagogické fórum v okrese požaduje odchod z funkcí všech, kteří se minulým v režimu nějakým způsobem zkompromitovali. Na naší škole ke změně vedení nedochází. Po pádu vedoucí úlohy komunistické strany pozbývá platnosti mnohá část učiva. 30. prosince 1989 je naší škole rozpuštěna organizace KSČ. Nově se konstituují i odbory. 30. června 1990 přestává na škole existovat Pionýrská organizace. Uzavřené smlouvy pozbývají platnosti. Učitelé se školí pro výuku cizích jazyků. Hledají se učitelé pro vyučování angličtiny. Upravují se osnovy. Zpočátku chybí učebnice. Nastalá situace otřásla životem škol, ale práce plyne dál. Škola se zbavuje balastu politikaření. Začíná se opět vyučovat náboženství, na které se však hlásí pouze jeden žák.

K 28. únoru 1993 musí škola vyklidit mlýnskou vilu, a tak družina začíná opět pendlovat po třídách. Tento stav trvá do roku 1994, kdy se rekonstruuje hospodářská budova mateřské školy a družina s tělocvičnou přecházejí do této budovy. K 30. červnu 1993 vyklízí škola budovu mlýna a 1. a 2. třída se přestěhují do budovy mateřské školy, která přechází spolu se základní školou pod jedno vedení. Koncem května 1995 se stěhují do prostoru mateřské školy také chatičky a využívají se nadále spolu se s prostorami družiny jako táborová základna.

V roce 1994 se bourá stará mateřská škola, někdejší byt řídícího učitele čp. 49, a na jejím místě vyroste přístavba základní školy s moderní kuchyní a jídelnou. Přístavba je uvedena do provozu slavnostně koncem listopadu 1995. Ve staré budově zůstává I. stupeň, II. stupeň používá přístavbu.

Počínaje školním rokem 1996-97 se opět vrací do základních škol 9. ročník a 5. třída je přiřazena zpět k I. stupni. Začínají však problémy s malým počtem žáků ve třídách. V devíti třídách je pouze 135 žáků a musí se žádat o výjimku.

Na škole se zavádí funkce výchovného poradce, ředitel školy vypracovává výroční zprávy, školu financuje zřizovatel, kterým je obecní úřad, do školy se pořizují počítače a zavádí se předmět informatika, provádí se testování žáků II. stupně systémem KALIBRO. 16 dětí dochází na lekce hry na hudební nástroj, děti jezdí nějaký čas s Klubem mladého diváka do pražských divadel, dále pracují některé kroužky, tradicí se stává sportovní olympiáda, Den Země, Den proti drogám, zahajování adventu, mikulášské a vánoční besídky pro děti, nižší třídy začínají pracovat podle programu Základní škola, vyšší ročníky pracují podle rozvolněných osnov. Inspekce hodnotí výchovně vzdělávací práci školy jako nadprůměrnou.

Každá doba má svá pozitiva a negativa, tak je tomu i nyní. Kvalifikovaní učitelé odcházejí pro nízké platy do lépe honorovaných oborů, škola zápasí s nedostatkem peněz a nedostatkem žáků. Od 1. ledna 2003 dostává škola právní subjektivitu. Tento nově vzniklý subjekt sdružuje základní školu, družinu, mateřskou školu a školní jídelnu. Nad školou se však stahuje mrak likvidace II. stupně.

Po peripetii, které provázely udělování výjimek v minulých letech, učitelé vědí, že 30. červen 2005 bude posledním dnem plně organizované školy v Žehuni s celkovým stavem 77 žáků na obou stupních. Po šedesáti letech své existence je neodvratně zrušen vyšší stupeň a děti druhého stupně přecházejí do sedmi okolních škol. S některými opouštějí zdejší školu také jejich mladší sourozenci, takže na škole v Žehuni zůstává na prvním stupni ve třech třídách s pěti postupnými ročníky pouhých 33 žáků. Nadále však pokračuje úbytek žáků.

Současnost

Od školního roku 2005–06 pracuje škola jako málotřídní, ředitelkou byla jmenována Mgr. Ivana Adamcová. Spolu s ní v té době vyučuje na škole také Mgr. Iva Miláčková a učitelka Jitka Pilná. Žáci se vzdělávají podle vzdělávacího programu „Základní škola“.

Děti, které nastoupily do školy po roce 2007, se učí podle nové koncepce – školního vzdělávacího programu. Škola se zaměřuje na výuku angličtiny, ekologickou výchovu a počítačovou gramotnost.

Rovněž poskytuje péči dětem nadaným a dětem se specifickými poruchami učení, které navštěvují ambulantní nácviky pod vedením kvalifikované učitelky a v hodinách pracují podle individuálních vzdělávacích plánů. V péči o tyto děti spolupracujeme s pedagogicko-psychologickou poradnou. Dětem s poruchami výslovnosti nabízí škola logopedickou péči.

Naše škola se stará o všestranný rozvoj žáka, organizuje návštěvy divadel a kulturních představení, výtvarné dílny pro děti a rodiče, přespávání ve škole, školu v přírodě, dny otevřených dveří, Den Země, školní akademii, jednodenní výlety a exkurze, plavecký výcvik, spolupracuje s Domem dětí a mládeže v Poděbradech a s Policií České republiky na projektu Ajax, žáci navštěvují dopravní hřiště. V rámci prevence sociálně–patologických jevů spolupracuje škola s pedagogicko-psychologickou poradnou a s Harmonia Mundi, o. s.

Mimo vyučování mohou děti rozvíjet své dovednosti v pravidelné mimoškolní činnosti formou různě zaměřených kroužků (angličtina, informatika, keramika, základy pohybové výchovy), které vedou učitelky školy. Ve škole probíhá výuka hry na hudební nástroje pod vedením pana Jiřího Svobody a hodiny tance pana Petra Svěceného z taneční školy Let's dance.

K výuce v současnosti využíváme tři kmenové učebny, odbornou učebnu pro výuku informatiky s připojením na internet, knihovnu, cvičebnu a v nové přístavbě školní jídelnu. V posledních třech letech prošla škola částečnou modernizací (výměna osvětlení a sanitárního zařízení v učebnách, výmalba školy, rekonstrukce kotleny). Postupně byla škola vybavena novými učebními pomůckami, moderní didaktickou technikou a sportovním náčiním.

Součástí školy je školní družina, která se v říjnu 2005 přestěhovala do přízemí hlavní budovy. Vychovatelkou školní družiny je Petra Nováková. Od roku 2007 pracuje školní družina podle školního vzdělávacího programu, který navazuje na program základní školy v oblasti sociální, sportovní, estetické, pracovní a přírodovědné výchovy.

Zaměstnání ve školní družině motivuje děti k vhodnému využívání volného času.

Učitelé a další pedagogičtí pracovníci na škole v Žehuni v letech 1909 až 2009

Učitelé obecné školy, později národní školy v letech 1909- až 1953

1. František Šorm, st., učitel, řídící učitel
2. Ladislav Stehlík, definitivní učitel
3. Václav Sandholz, učitel, zastupující řídící učitel
4. Rudolf Kučera, zastupující učitel
5. Marie Picková, zastupující učitelka
6. Blažena Kochtová, zastupující učitelka
7. Otylie Třeštíková, industriální učitelka, definitivní industriální učitelka
8. Jan Forst, zastupující učitel
9. Václav Honzák, farář, učitel katolického náboženství
10. Zdeňka Pilařová, výpomocná učitelka
11. Marie Pátá, výpomocná učitelka
12. Josef Válek, zastupující učitel
13. Vojtěch Cepek, učitel
14. Josef Brzák, zastupující učitel
15. Cyril Kozák, definitivní učitel
16. František Karas, definitivní učitel
17. Karel Bittman, učitel
18. Jansta, zastupující učitel - (křestní jméno neuvedeno)
19. František Vaníček, zastupující učitel
20. František Šorm, ml., výpomocný učitel
21. Olga Boučková, učitelka
22. Irma Saitzová- Kučerová, výpomocná učitelka, definitivní učitelka
23. Václav Tlapák, učitel
24. Anna Židlická, výpomocná učitelka
25. Václav Řeháček, farář, učitel katolického náboženství
26. Miloslava Anderlová, učitelka
27. Marie Šormová, výpomocná učitelka
28. Marie Šindlerová, učitelka
29. Jiřina Chotvásová-Kvasničková, zastupující uč., definitivní učitelka
30. Jan Moravec, zastupující učitel
31. Karel Kučera, výpomocný uč., zastupující uč., definitivní uč., řídící učitel
32. František Weiss, výpomocný učitel
33. Anna Laštovková, učitelka
34. Anna Kučerová, zastupující učitelka
35. Josef Novák, řídící učitel
36. Václav Faltá, učitel náboženství československého
37. Josef Schreiber, pomocný učitel náboženství
38. Jaroslav Klepl, učitel náboženství československého
39. Josef Andacht, farář, učitel náboženství katolického
40. Ludmila Prošková, učitelka náboženství československého
41. Jan Jezdinský, výpomocný učitel
42. Zdenka Panochová, definitivní industriální učitelka
43. Františka Kalinová-Šrámová, definitivní učitelka
44. Otto Urválek, výpomocný učitel
45. Vlastimil Jirů, učitel
46. Marie Růžičková, učitelka
47. Božena Černá, výpomocná učitelka
48. Ritter, definitivní učitel - (křestní jméno neuvedeno)

49. Aloisie Becková, industriální učitelka
50. Ludmila Dočekalová, výpomocná učitelka
51. Emilie Lexová, výpomocná učitelka
52. Kamil Zakouřil, výpomocný učitel
53. Bohuslav Miškovský, výpomocný učitel, definitivní uč.
54. Bohumil Poříz, učitel čekatel, učitel
55. Olga Hromádková-Dvořáková, industriální učitelka
56. Zdenka Vrabcová, učitelka
57. Jaroslava Lašťovková, výpomocná učitelka
58. Julie Lukášková, výpomocná učitelka
59. Jan Bláha, výpomocný učitel, učitel, odborný učitel
60. Jaroslava Vrchotová, učitelka praktikantka, definitivní učitelka
61. Miloslav Neřuka, výpomocný učitel
62. Jarmila Malá (provdaná Kučerová), výpomocná učitelka, definitivní učitelka
63. Bohuslava Pelantová, definitivní učitelka
64. Ladislav Netáhlík, výpomocný učitel, definitivní učitel
65. Jan Paclt, farář, učitel českomoravského náboženství
66. Jaroslav Kořínek, výpomocný učitel
67. Jiřina Supová, učitelka praktikantka
68. Jaroslav Grus, učitelský čekatel
69. Růžena Rohlíčková, učitelská čekatelka
70. Josef Somer, učitelský čekatel
71. Miroslav Šťovíček, učitel
72. Věra Ptáčková, definitivní učitelka
73. Zdeňka Vachová, učitelská praktikantka
74. Gizela Hajnová, učitelka
75. Jaroslav Myška, učitel
76. Emilie Sládková, učitelka
77. Náboženství vyučuje katecheta ze Žiželic (jméno neuvedeno)
78. Alena Vaňková, abiturientka gymnázia (přechodně)
79. Marie Švarcová, učitelka domácích nauk

**Učitelé měšťanské školy od školního roku 1945-46, později nazývané střední školy,
v průběhu let tzv. osmileté střední školy, základní devítileté školy, základní školy I. a II. stupně**

80. Lubomír Chalupa, zastupující ředitel
81. Růžena Mitvalská, odborná učitelka
82. Hana Poživilová, odborná učitelka
 - Jarmila Malá (později Kučerová), odborná učitelka - v seznamu obecné školy
 - Ladislav Netáhlík, odborný učitel - v seznamu obecné školy
 - Olga Dvořáková, uč. domácích nauk - v seznamu obecné školy
 - Zdeňka Vachová, učitelka - v seznamu obecné školy
83. Marie Smutná, učitelka domácích nauk
84. Vít Kahoun, ředitel (10 dní) - tragicky zahynul při dopravní nehodě
85. Karel Macháček, odborný učitel, krátce ředitel školy
86. Josef Kruml, odborný učitel
87. Vilém Haken, odborný učitel, zástupce ředitele
88. Marie Švecová-Petrů, učitelka domácích nauk
89. František Barták, ředitel
90. František Janák, odborný učitel
91. Věra Haňková, odborná učitelka
91. Josef Sládek, učitel ruštiny
92. Ladislav Konečný, odborný učitel

93. Josefa Jukličková, odborná učitelka
94. Božena Kuchařová, učitelka domácích nauk - na škole několik dní
95. Marie Horáková, učitelka domácích nauk
96. Zdeňka Krumlová, učitelka, odborná učitelka
97. Jan Pulkrab, ředitel školy
 Jiřina Kvasničková-Chotvásová, učitelka - v seznamu obecné školy
98. Milada Rousová, vychovatelka družiny mládeže
99. Jiřina Martínková, vychovatelka družiny mládeže
100. Mgr. Antonín Tvrdík, zástupce ředitele, ředitel
101. Ludmila Tvrdíková, učitelka 1.-5. postupného ročníku
102. Gizela Hajnová, učitelka 1.-5. post. ročníku
103. Blanka Martincová, učitelka 1.-5. post. ročníku- 3 měsíce
104. Xenie Hladiová, učitelka 1.-5. post. ročníku
105. Miloslava Krejčová, učitelka 1.-5. post. ročníku
106. Dagmar Bošková-Baštová, učitelka 6.-8. post. ročníku
107. Růžena Junová, učitelka 1.-5. post. ročníku
108. Vlasta Trnková, učitelka 1.-5. post. ročníku
109. Olga Halešová-Lustigová, učitelka 6.-8. postup. ročníku
110. Irena Korečková, učitelka 1.-5. postup. ročníku
111. Jaroslav Crkal, učitel 1.-5. postup. ročníku, později 6.-8. roč.
112. Jana Zvěřinová-Mikšovská, učitelka 6.-8. postup. ročníku
113. Vladka Podoláková, učitelka 1.-5. post. ročníku, později 6.-8. ročníku
114. Emilie Kuldová, důchodkyně, učitelka 1.-5. post. ročníku
115. František Řehák, učitel 1.-5. postup. ročníku, učí 6.-8. ročník
116. Olga Štechrová, stálá skupinová vedoucí
117. Miloslava Hněvsová, učitelka I. stupně
118. Marie Valchová, učitelka I. stupně
119. Mirka Zdobinská, učitelka I. stupně
120. Lidmila Šlechtová-Brzáková, učitelka I. stupně
121. Hana Modlíková, učitelka I. stupně
122. Mgr. Alena Trnková, učitelka II. stupně
123. Mgr. Oldřich Novotný, učitel II. stupně, ředitel školy, učitel II. stupně
124. Lenka Nováková, skupinová vedoucí PO
125. Julie Hájková, učitelka I. stupně, vyučovala na II. stupni
126. Božena Černíková, důchodkyně, učitelka I. stupně
127. Zdeňka Voštová, učitelka na řízené praxi
128. Jarmila Rojková, důchodkyně, učitelka I. stupně
129. Lenka Nováková-Kazdová, skupinová vedoucí PO
130. Alexa Šváchová, učitelka II. stupně
131. Mgr. Božena Pešoutová, učitelka II. stupně
132. Milan Žák, učitel, absolvent gymnázia
133. Mgr. Eva Hamplová, učitelka II. stupně
134. Anna Laštovičková-Tomanová, učitelka II. stupně
135. Miloslava Sekerová-Kuklová, učitelka I. stupně
136. Jaroslav Myška, učitel I. stupně, později učí na II. stupni
137. Karel Hrabáň, učitel I. stupně
138. Anna Pšeničková, učitelka, studuje II. stupeň
139. Lubomír Zíta, učitel II. stupně
 Bohumil Poříz, důchodce, učitel I. stupně, (je veden dříve)
140. Mgr. Jan Ponocný, učitel I. stupně, později II. stupně
141. Jaromír Kratochvíl, učitel II. stupně
142. Bohumil Dušek, důchodce, učitel I. stupně
143. Václav Sobota, důchodce, učitel I. stupně

144. Jiří Jouza, učitel II. stupně
145. Helekal, učitel, (křestní jméno neuvedeno)
- 146 Zdeněk Hanuš, učitel II. stupně
147. Mgr. Věra Slavičková, skupinová vedoucí PO, družinářka, učitelka I. a II. stupně, zástupce ředitele
148. Mgr. Jindra Váchová, učitelka II. stupně
149. Ladislav Čáp, učitel I. stupně, absolvent gymnázia
150. Mgr. Miloslava Hněvsová-Kostecká, učitelka II. stupně
151. Zdeňka Kudrlová, vychovatelka školní družiny, absolventka gymnázia
153. Jaroslava Neumanová, vychovatelka školní družiny
154. Milan Holub, učitel, absolvent gymnázia
155. Lenka Kvízová, učitelka I. stupně, končí studium PF
157. Jeny Pichlová, učitelka I. stupně
158. Mgr. Jaroslava Plačková, učitelka I. stupně, učí též na II. stupni
159. Ludmila Dudková-Tvrdíková, učitelka MŠ, 1 rok vychovatelka školní družiny
160. Mgr. Libuše Ponocná, učitelka I. stupně, učí též na II. stupni
Josef Kruml, důchodce, učitel II. stupně (uveden dříve)
161. Mgr. Hana Malá-Lebedová, vychovatelka školní družiny, učitelka II. stupně
162. Mgr. Adéla Krejčíková-Tvrdíková, učitelka I. stupně
163. Jitka Mrhalová-Pilná, vychovatelka školní družiny, učitelka I. stupně
164. Mgr. Iva Znamínková-Adamcová, učitelka I. stupně, ředitelka školy
165. Jiří Cabrnach, učitel, absolvent gymnázia
166. Miluška Mrhalová, vychovatelka školní družiny
167. Mgr. Iva Prokešová-Miláčková, učitelka I. stupně, učí též na II. stupni
168. Ludmila Palečková, skupinová vedoucí PO
169. Noemi Němečková, důchodkyně, vychovatelka školní družiny a klubu, učitelka II. stupně
170. Zuzana Kopecká, vychovatelka školní družiny, absolventka gymnázia
171. Petra Holá-Nováková, skupinová vedoucí PO, vychovatelka školní družiny, učitelka I. stupně
172. Emílie Kůtková, důchodkyně, učitelka I. stupně
173. Zdeněk Jiráský, vychovatel školní družiny, absolvent gymnázia
174. Ivana Satrapová, učitelka I. stupně, absolventka gymnázia
175. Jitka Pichlová, učí angličtinu, částečně ve školním klubu
176. Iva Bulíčková, učitelka mateřské školy
177. Václav Netuka, farář, učí katolické náboženství
178. Zdeněk Holub, důchodce, učitel I. a II. stupně
179. Jindra Šramotová, má kvalifikaci vychovatelství, učí na I. stupni
180. Hana Nolová-Kubátová, vychovatelka školní družiny, absolventka gymnázia
181. Dagmar Dědková, vychovatelka školní družiny, absolventka ekonomické školy
183. Ing. Martin Popek, učitel informatiky na II. stupni
184. Mgr. Monika Fišerová, učí krátkodobě na II. stupni 5 hodin týdně
185. Mgr. Ivan Rýdl, ředitel ZŠ v Opočnici, učí informatiku na ZŠ v Žehuni
186. Mgr. Daniela Popková, aprobace na ZŠ a SŠ, učí na I. stupni

Je 8. květen 2009 krátce před polednem. Před školou se začínají scházet lidé k oslavám 100. výročí otevření této školní budovy

VÝZNAMNÍ ŽÁCI NAŠÍ ŠKOLY

Zdeněk Pohl

Zdeněk Pohl, zasloužilý mistr sportu, patřil v dobách první republiky k motoristické elitě. Narodil se 19. května 1907.

Jako první v historii vyhrál v roce 1929 pardubickou Zlatou přilbu. Ve 30. letech přesešel z motocyklů na automobily značky Bugatti. Spolu s Eliškou Junkovou, jejím manželem Čeňkem nebo Jiřím Lobkowiczem, se Zdeněk Pohl těšil v motoristickém světě obrovské úctě. Po smrti svého přítele Lobkowicze převzal volant jeho Bugatti. Na skutečnosti, že se stal nejúspěšnějším domácím automobilovým závodníkem třicátých let, měl zásadní podíl právě tento automobil. Četné vavříny s ním Pohl sbíral až do roku 1947.

Zemřel 14.10.1986.

Alva Hajn

Alva Hajn, malíř, sochař a grafik, se narodil 3. 7. 1938 v Polních Chrčicích. Alva navštěvoval nejprve školu v Žehuňce, kde jeho matka Gizela Hajnová vyučovala. U počátků jeho výtvarných snah stál žehuňský učitel a ředitel školy, kolega jeho matky, velký výtvarník, František Barták, který se Alvovi věnoval i mimo školu. Pro něho nejdůležitější v té době byla kresba, kterou popisoval život na chrčickém statku. Dalším okruhem, kterému se ve svých pracích věnoval, je vesnice. Portréty a autopořtréty ze začátku šedesátých let ukončují chrčické období.

Od poloviny osmdesátých let vzniklo množství prostorových objektů, ve kterých je nejvíce ztělesněno opětovné nalezení kořenů v Polních Chrčicích.

Díla Alvy Hajna jsou zastoupena ve sbírkách galerie v Pardubicích, Galerie Klatovy/Klenová, Magistrátu města Pardubice a v soukromých sbírkách.

Alva Hajn se také plodně realizoval v architektuře – ve výtvarných řešeních mnoha interiérů i exteriérů.

Zemřel 3. 8. 1991.

Václav Ježek

Václav Ježek se narodil 13. 9. 1977. Ve třinácti letech začal pod vedením svého otce závodit na kole. Specializoval se na cyklokros, později se začal věnovat horským kolům (MTB). V roce 1994 na Mistrovství Evropy MTB ve Francii skončil v juniorské kategorii pátý, rok poté získal svůj první titul Mistr republiky, také v kategorii juniorů. Je reprezentantem České republiky.

Kdo byli další pozoruhodní žáci žehuňské školy?

V závěru uvádím jeden ze sjezdů někdejších žáků žehuňské školy
(vpravo stojí ředitel školy Mgr. Antonín Tvrdík,
před ním ve dřepu zástupce ředitele Mgr. Vít Tretiník)

1. JANA KEHAČOVÁ MALČOVÁ
- 2.
3. KATEŘINA KYDLOVÁ

4. Monika KURČOVÁ - KURČOVÁ
5. Kája Křivánek - Dobšický
6. Iveta Šancová - Marešová

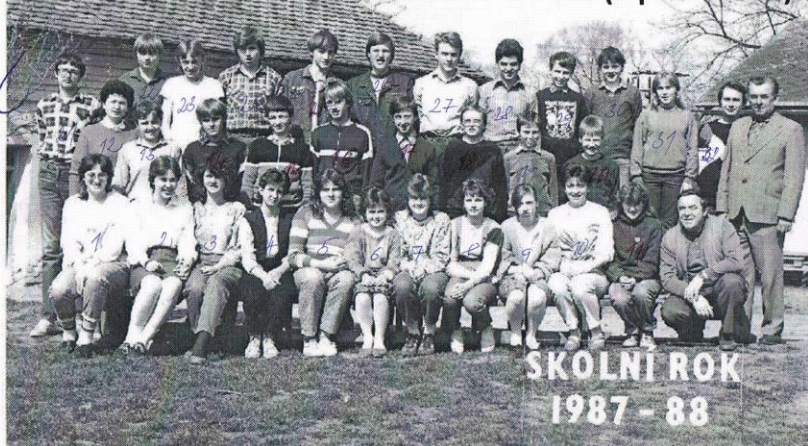
7. Aneta Křivánek - Křivánek
8. Jitka Prokešová - Křivánek
- 9.
10. Markéta Marešová - Křivánek

*Školení
Školení
J. Pátek
Václav
Lad. Václav*

TRÍDNÍ SRAZ PO 25-TI LETECH

22.06. 2013 od 17 hod.

V DOBŠICKÉM ŠENKU (u pí. Štácové)

11. Květa Křivánek (Běhlová)

- 12.
13. Tomáš Havlíček
- 14.
15. Miroslav Pátek
- 16.
- 17.
- 18.
- 19.
- 20.
21. Ladislav
- 22.
- 23.
- 24.
25. Blanka Křivánek
26. Dobšický Mareš

Vážená paní učitelko, vážený pane učiteli,
dovoluji si Vás pozvat na třídní sraz po 25-ti letech žáků Základní školy v Žehuni – ročník 1980-1988

Pokud Vám tento termín vyhovuje a přijdete mezi nás, prosím o zaslání potvrzující sms na tel. č. 724 361 939 nebo na e-mail:
iveta.mares@tiscali.cz.

Děkuji

Iveta Marešová (Šancová)

27. *Školení*
28. *Školení*
Marie Křivánek - Křivánek

29.
30. *Petr Školení*

31. *Školení*
32. *Školení*
Vpravo stojí: Ant. Křivánek + 24.1. 1948 - ředitel

Materiály pro sborník 100. výročí otevření školy v Žehuni s doplňky ředitelky Mgr. Ivany Adamcové zpracovala kronikářka obce.

Ludmila Tvrdíková,
kronikářka obce

